

Arrest

nr. 78 199 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN DER EECKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2011 werd door de Procureur des Konings van het Parket te Dendermonde een negatief advies verschaft aangaande het geplande huwelijk van verzoekster met de heer S. M. A. Verzoekster diende op 14 september 2011 een aanvraag in voor een visum type D. Op 29 november 2011 werd verzoekster verzocht om bijkomende documenten over te maken binnen de 30 dagen. Op 29 december 2011 werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de weigering van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing.

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op

afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Immers uit het voorgelegde visumdossier blijkt dat de heer [S.M.] tewerkgesteld is bij het CMW en dit in het kader van art 60 van de OCMW-wet. Echter in dergelijke gevallen is de duur van de tewerkstelling beperkt tot de duur noodzakelijk om de tewerkgestelde volledig te kunnen laten genieten van sociale uitkeringen. Dit impliceert dat de tewerkstelling slechts tijdelijk van aard is teneinde te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Dit voldoet derhalve niet aan de voorwaarden gesteld in art 105 van de wet.

Bovendien legde de heer [S.M.] slechts 3 loonfiches voor (voor de maanden mei, juni en juli 2011) en gaf de man geen gevolg aan onze brief dd 29/11/2011 om recente bewijzen van inkomsten voor te leggen.

Verder bevat het dossier geen geregistreerd huurcontract, enkel een kopie van het huurcontract zonder vermelding van registratie.

Overwegende daarnaast dat uit het visumdossier blijkt dat het huwelijk per volmacht werd afgesloten. Evenwel de voorgelegde huwelijksakte bevat geen vermelding van het feit dat de echtgenoot niet aanwezig was noch bevat het dossier een kopie van de volmacht aan derden. Uit de voorgelegde documenten kan dan ook niet opgemaakt worden of de heer [S.M.] zijn expliciete toestemming heeft verleend voor dit huwelijk.

Bovendien gaf het parket van de procureur des Konings te Dendermonde reeds op 20/04/2011 een negatief advies ten aanzien van de afgifte van een attest geen huwelijksbeletsel en dit uit hoofde van schijnhuwelijk.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie, getekend: [A. H.], Attaché "

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. Daar verweerster in de bestreden beslissing d.d. 03/01/2012 o.a. als volgt motiveert: "Bovendien legde de heer [S.M.] slecht drie loonfiches voor (voor de maanden mei, juni en juli 2011) en gaf de man geen gevolg aan onze brief dd 29/11/2011 om recente bewijzen van inkomsten voor te leggen. Verder bevat het dossier geen geregistreerd huurcontract, enkel een kopie van het huurcontract zonder vermelding van registratie." Dat dit een flagrante leugen is. Op 23/12/2011 werd aan verweerster per fax overgemaakt (stuk 6):

1. Geregistreeerde huurovereenkomst d.d. 01/08/2011
2. Attest aanvraag gezinshereniging CM d.d. 08/12/2011
3. Attest O.C.M.W. m.b.t. inkomsten vanaf 01/01/2010 tot 30/04/2011
4. Betalingsfiche mei 2011
5. Betalingsfiche juni 2011
6. Betalingsfiche juli 2011
7. Betalingsfiche augustus 2011
8. Betalingsfiche september 2011
9. Betalingsfiche oktober 2011 I.O. Betalingsfiche november 2011.

Bovendien werd op 28/12/2011 per fax ook de loonfiche voor december overgemaakt. (stuk 7) Daar verzoekster een termijn had van dertig dagen te rekenen vanaf 29/11/2011 om de verzochte documenten over te maken (stuk 8), gebeurde dit zonder twijfel tijdig. Verweerster heeft dus nagelaten te oordelen over het dossier in haar geheel. Dat de bestreden beslissing bijgevolg indruist tegen het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met de bijkomende documenten die zij op 23 december 2011 en op 28 december 2011 zou hebben overgemaakt.

Zelfs indien verzoeksters kritiek aangaande de aanvullende stukken terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690,

28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

Het visum werd aan verzoekster geweigerd omdat de heer S. M. is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Dit impliceert dat de tewerkstelling tijdelijk van aard is teneinde te kunnen genieten van sociale uitkeringen. De bijkomende loonfiches die verzoekster heeft overgemaakt doen hieraan geen afbreuk. Het is immers de aard van de tewerkstelling die problematisch is. Verder wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op de twijfel met betrekking van het huwelijk van verzoekster. Verzoekster slaagt er ook in haar verzoekschrift niet in om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: VERKEERDE CONCLUSIE M.B.T. INSTEMMING HUWELIJK. Onterecht gaat verweerster er van uit dat het huwelijk zonder toestemming van de echtgenoot [A. S. M. A.] zou zijn gebeurd. De echtgenoot ging op voorhand na bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen of hij kon trouwen bij volmacht. (stuk 5) Volledigheidshalve voegt verzoekster de volmacht van de heer [A. S. M. A.] toe, die vertaald werd door een beëdigd vertaler, m.n. [A. Z.] op 16/07/2011. (stuk 3)”

2.2.2. Verzoekster beroept op de schending van "de verkeerde conclusie m.b.t. instemming huwelijk".

Het middel bevat geen duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Aan deze laatste vereiste beantwoordt de loutere verwijzing naar "de verkeerde conclusie m.b.t. instemming huwelijk" niet. Verzoekster blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een ontvankelijk middel.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: NALATIGHEID VERWEERSTER. Daar verweerster in de bestreden beslissing d.d. 03/01/2012 o.a. als volgt motiveert: "Immers uit het voorgelegde visumdossier blijkt dat de heer [S. M.] tewerkgesteld is bij het OCMW en dit in het kader van art. 60 van de OCMW-wet. Echter in dergelijke gevallen is de duur van de tewerkstelling beperkt tot de duur noodzakelijk om de tewerkgestelde volledig te kunnen laten genieten van sociale uitkeringen. Dit voldoet derhalve niet aan de voorwaarden gesteld in art. 10§5 van de wet." Wanneer verweerster meende dat [A. S. M. A.] geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, had zij een behoeftanalyse moeten maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Dat het bijgevolg paste dat verweerster een behoeftanalyse maakte. Dat zij dit niet deed en de aanvraag gezinshereniging automatisch weigerde. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3.2. Verzoekster verwijst naar de "nalatigheid van verweerster".

Het middel bevat geen duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Aan deze laatste vereiste beantwoordt de loutere verwijzing naar de "nalatigheid van verweerster" niet. Verzoekster blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een ontvankelijk middel.

Het derde middel is niet ontvankelijk.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 8 EVRM. Doordat verweerster aan verzoekster en haar echtgenoot een normaal gezinsleven ontzegt. Dat het voor de echtgenoot van verzoekster immers onmogelijk is om in het land van oorsprong een familielevens te leiden. De heer [A. S. M. A.] is immers een erkend vluchteling. (stuk 4) Verzoekster en haar echtgenoot zijn ruim een half jaar gehuwd en uit het geheel van feitelijke omstandigheden blijkt dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoekster is overigens zwanger. Haar echtgenoot is de vader en de conceptie gebeurde wanneer verzoekster haar echtgenote voor het laatst zag in EGYPTE. (zie infra punt 5. a.) Verweerster kan zich bijgevolg niet verschuilen achter redenen 'van openbare orde' om het gezinsleven van verzoekster (en haar echtgenoot) aan te tasten. Bovendien zal de bestreden beslissing ook voor het kind van verzoekster en haar echtgenoot een schending van art. 8 EVRM inhouden. Het Europese Hof acht zich sedert het arrest Rees v. United Kingdom (1986) niet meer gebonden te toetsen aan de vijf wettige finaliteiten vervaardigd in art. 8 §2 EVRM. Voortaan kan men de overeenstemming met art. 8 EVRM nagaan door te toetsen aan de maatstaf van de 'fair balance'. Bijgevolg is het enige criterium voorhanden dat van 'het juiste evenwicht' tussen de verschillende conflicterende belangen. (J. Vande Lanotte en Y. Haeck, Handboek EVRM: Artikelsgewijze commentaar, Intersentia 2004, p. 721) Het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat 'the mutual enjoyment by parent and child of each other's company of, vrij vertaald het recht "om als ouder en kind wederzijds te genieten van elkaars gezelschap" (Hof Mensenrechten, McMichael v. United Kingdom, arrest 24 februari 1995, Publ. Hof, Serie A, Vol. 307-B, §86). Dat de bestreden beslissing de maatstaf van de 'fair balance' niet doorstaat. Dat de bestreden beslissing dus ook art. 8 EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu betoogt verzoekster dat zij zwanger is en dat het voor haar echtgenoot immers onmogelijk is om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoekster betoogt dat haar echtgenoot de vader is en *“de conceptie gebeurde wanneer verzoekster haar echtgenote voor het laatst zag in EGYPTE”* en *“Verzoekster is intussen 9 weken zwanger, zie attest d.d. 17/01/2012. (stuk 9)”*.

Verzoekster maakt met dit betoog niet aannemelijk dat “haar echtgenoot” daadwerkelijk de vader is van haar kind. Voorts blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster samenleeft met “haar echtgenoot”. Aangezien verzoekster niet met haar echtgenoot verblijft, is er geen effectief gezinsleven.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de procureur des Konings van het parket Dendermonde dat een negatief advies heeft gegeven over het geplande huwelijk van verzoekster met de heer S.M.A. Dit advies luidt:

“Met verwijzing naar uw brief dd 14 december 2010 inzake het in het buitenland af te sluiten voorgenomen huwelijk tussen [S. M. A. A.] en [S. D.] het verlenen van advies met betrekking tot het afleveren van een getuigschrift dat er geen bezwaar bestaat tegen een in het buitenland af te sluiten voorgenomen huwelijk heb ik de eer u te melden dat uit het door mijn ambt gevoerde onderzoek volgende elementen zijn gebleken:

- *Partijen zijn familie van elkaar, [S. M. A.] is de nonkel van [S. D.]. Haar grootmoeder en zijn moeder zijn zussen.*
- *[S. M. A. A.] verklaart dat hij zijn aanstaande enkel tweemaal heeft gezien de eerste keer in zijn kindertijd, pas daarna in augustus 2010.*

- Het huwelijksaanzoek ging uit van [S. M. A.] en gebeurde telefonisch in april/mei 2010 voordat partijen elkaar hadden gezien.
 - Het was de moeder van [S. M. A.] die hem het voorstel deed om te huwen met [S. D.].
 - Volgens haar interview werd er een bruidsschat beloofd. Hij daarentegen ontkent dit. De zus van [D.] zou in België (Gent) verblijven en studeren. Volgens [S. M. A.] wil ook [D.] in België studeren ondanks haar vierendertig-jarige leeftijd.
 - [S. M. A.] leeft momenteel van een O.C.M.W.-uitkering ten bedrage van zevenhonderdvijvendertig euro, Hiervan dient hij nog vaste kosten te betalen zoals water en elektriciteit.
- Bovengenoemde elementen wijzen erop dat het een gepland schijnhuwelijk betreft. Mijn ambt verleent negatief advies met betrekking tot het afleveren van desbetreffend getuigschrift.”

Uit voorgaande blijkt dat er geen effectief gezinsleven is, zodat een schending van artikel 8 EVRM niet is aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoekster voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“5. VIJFDE MIDDEL: BIJKOMENDE ARGUMENTEN.

a. ZWANGERSCHAP VERZOEKSTER. Verzoekster is intussen 9 weken zwanger, zie attest d.d. 17/01/2012. (stuk 9) Dit betekent dat de conceptie gebeurde omstreeks 17 november 2011. Haar echtgenoot, [A. S. M. A.], is in de periode 21/10/2011 tot en met 26/11/2012 bij haar in Egypte geweest en is de vader van het kind. (stukken 10, 11 en 12) De komst van een gemeenschappelijk kind, is een extra argument voor de 'fair balance' beoordeling (zie supra).

b. INKOMSTEN [A. S. M. A.]

[A. S. M. A.] wou bij VDAB een opleiding 'Basistechnieken Metaal' (lasser) volgen. Hij volgde in de periode van 22/02/2010 tot 29/06/2010 in totaal 174 uren Nederlands (stuk 13) om zijn opleiding te kunnen starten. In januari 2011 startte [A. S. M. A.] met zijn opleiding, hij heeft al zijn lessen gevolgd. (stuk 14) De VDAB besliste echter op 23/02/2011 dat de opleiding diende stopgezet te worden omdat [A. S. M. A.] zijn kennis van het Nederlands onvoldoende was. (stuk 15) De VDAB benadrukte echter dat hij na zijn extra lessen Nederlands absolute voorrang krijgt om de opleiding verder te zetten en niet opnieuw de wachttijd moet doorlopen. (stuk 15) [A. S. M. A.] combineert nu zijn job bij het OCMW met een intensieve cursus Nederlands. (stuk 16) Hij heeft er zelf op aangedrongen om zo snel mogelijk te kunnen werken en werd daarom in het kader van art. 60 tewerkgesteld bij het OCMW. Hij had het zichzelf ook gemakkelijker kunnen maken door gewoon de lessen Nederlands te volgen, maar deed dit bewust niet. Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat de heer [A. S. M. A.] de intentie heeft om zijn opleiding 'Basistechnieken Metaal' (lasser) voort te zetten om nadien ook daadwerkelijk die job uit te oefenen. Er is dan ook geen enkele reden om zomaar aan te nemen - wat verweerster onterecht doet - dat hij zou vervallen in het spiraal van sociale uitkeringen en daardoor zijn gezin.”

2.5.2. Verzoekster brengt “bijkomende argumenten” aan over haar zwangerschap en de inkomsten van haar echtgenoot.

Het middel bevat geen duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Aan deze laatste vereiste beantwoordt de loutere verwijzing naar de “bijkomende argumenten” niet. Verzoekster blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een ontvankelijk middel.

Het vijfde middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC